

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 573/2024
19.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца „БИНАЧКА МОРАВА“ АД у стечају Врање, чији је пуномоћник Саша Здравковић, адвокат у ..., против туженог „МБА МИЉКОВИЋ“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Тања Савић, адвокат у ..., ради повраћаја покретних ствари, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4017/23 од 21.02.2024. године, у седници одржаној 19.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4017/23 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 76/20 од 24.01.2023. године, у ставу I изреке, обавезан је тужени да врати у стечајну масу тужиоца покретне ствари тужиоца које су набројане у ставу првом изреке првостепене пресуде. У ставу II изреке одлучено је да се тужени може ослободити обавезе враћања ствари уколико тужиоцу плати износ од 18.605.702,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.01.2023. године до коначне исплате. У ставу III изреке вишак тужбеног захтева од досуђеног до траженог износа од 26.007.760,93 динара са законском затезном каматом почев од 24.01.2023. године до коначне исплате је одбијен као неоснован. У ставу IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 367.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4017/23 од 21.02.2024. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставовима I, II и IV изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом.

-2-

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон), Врховни суд је одлучио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Иако се ревидент позива на битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом, у ревизији се не указује у чему се те повреде састоје.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је 2007. године у поступку пред Општинским судом у Нишу купио на јавној лицитацији део објеката који се налазе на катастарској парцели 586 КО Пуковац која је у власништву тужиоца. Дана 26.05.2008. године тужени је забранио приступ у круг предузећа свим радницима „Биначка Морава“, као и радницима обезбеђења. Након отварања стечајног поступка над тужиоцем, стечајни управник тужиоца се више пута обраћао туженом ради приступа објектима и покретним стварима, али му тужени није дозволио улазак у круг предузећа, односно у објекте тужиоца у Пуковцу. У пописним листама основних средстава и покретних ствари „Биначка Морава“, за пописно место Пуковац, са датумом завршетка пописа 25.01.2007. године, те 2008, 2009. и 2010. године, евидентиране су све покретне ствари које тужилац потражују тужбом. Из свих изведених доказа утврђено је да су се предметне покретне ствари у моменту забране уласка запосленима код „Биначка Морава“, налазиле у кругу предузећа, односно у Пуковцу, који је био ограђен и чуван од стране обезбеђења.

На основу свега наведеног, првостепени суд је закључио да тужени предметне покретне ствари држи без правног основа, па како је тужилац тражио да му тужени врати покретне ствари пописане дана 31.12.2006. године у пописној листи, суд је, применом одредаба члана 37. став 1. Закона о основама својинскоправних односа и члана 210. став 1. Закона о облигационим односима, одлучио као у ставу првом изреке првостепене пресуде.

Имајући у виду да је тужилац поставио тужбени захтев са факултативним овлашћењем туженог у смислу члана 196. Закона о парничном поступку, првостепени суд је у ставу другом изреке пресуде одредио да се тужени може ослободити обавезе враћања предметних покретних ствари уколико тужиоцу исплати износ од 18.605.702,00 динара, који представља њихову тржишну вредност на дан вештачења, утврђену налазом и мишљењем вештака машинске струке, док је тражени новчани износ преко досуђеног, првостепени суд одбио.

Другостепени суд налази да је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право из члана 37. став 1. Закона о основама својинскоправних односа

Ревизија туженог није основана.

-3-

Тужени ревизијом оспорава утврђење нижестепених судова да је тужилац власник покретних ствари чију предају захтева предметном тужбом, указујући да је вештачење требало извршити на основу документације туженог, а не на основу документације која се налази у списима предмета, као и да пописна листа из 2007. године не представља доказ о праву својине, нити се то својство може утврдити из исказа саслушаних сведока. Такође, ревизијом се истиче да тужилац није доказао да је тужени икада дошао у државину предметних покретних ствари, те да процена вредности ствари није извршена у складу са правилима струке.

Међутим, сви ревизијски наводи имају за предмет оспоравање чињеница које је утврдио првостепени суд, а на којима је заснован материјалноправни закључак о постојању својинског овлашћења тужиоца да од туженог, као држаоца ствари, захтева предају у смислу одредбе члана 37. став 1. Закона о основама својинскоправних односа. Имајући у виду да се у овом поступку по ревизији не може оспоравати утврђено чињенично стање, будући да се не ради о процесној ситуацији из члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд ове ревизијске наводе није посебно ценио.

У погледу примене материјалног права, на чију правилност ревизијски суд води рачуна по службеној дужности, Врховни суд налази да су нижестепени судови правилно применили одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа. Наведеним чланом уређена је заштита права својине, а ставом 1. је прописано да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари, док је ставом 2. предвиђено да власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог. Управо је током поступка утврђено да је тужилац доказао битне чињенице за примену наведених законских одредби, због чега Врховни суд закључује да је на утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози о којима ревизијски суд води рачуна по службеној дужности, Врховни суд је применом одредбе члана 405. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправа
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић